

De code tot geluk?

De code tot geluk?

<Getty Lenaerts>

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Michèle De Baere
ISBN: 9789465126708
© Getty Lenaerts

HOOFDSTUK 1

Maria was de rozenstruiken water aan het geven toen een auto de oprit kwam opgereden. Een witte Mercedes; ‘oh nee,’ dacht ze, ‘Alex, ik ga hem weer moeten teleurstellen.’

Ze zette de gieter neer, trok haar handschoenen uit en ging naar de auto toe. Een grote man met getinte huid en kort, donker haar stapte uit en lachte naar haar. “Maria, je bent nog steeds een wondermooie vrouw.”

“Dank je wel Alex. Ik veronderstel dat je niet van zo ver komt om me dat te vertellen?” zei ze glimlachend.

“Nee Maria, kunnen we naar binnen gaan? Dan zal ik je meteen vertellen wat de reden van mijn bezoek is.”

Ze gingen langs de brede trappen naar de voordeur, die de bediende reeds open hield voor hen. “Kan ik iets voor jullie halen, juffrouw Maria?”

“Wat wil je drinken Alex, koffie of thee?”

“Graag een kopje koffie en een glaasje cognac erbij.” zei hij.

“Voor mij enkel koffie.” zei Maria.

Ze gingen in de salon zitten en wachtten tot de bediende terug kwam met het dienblad waarop de koffie, tassen en een glaasje cognac stonden.

De koffie verspreide een aangename geur terwijl de bediende hun tassen ermee vulde. “Dank je Gustaaf, de koffie is lekker.” zei Maria.

“Maria, heb je het al vernomen dat jouw broer spoorloos is?” begon Alex.

“Nee, sinds wanneer?” Maria haar gelaat werd lijkleek.

“Wat is er gebeurd?”

“Twee dagen geleden las ik een bericht dat het schip waarop hij meevaart voor anker was gegaan in Zuid-Amerika, je broer zou daar dan aan land gegaan zijn met een roeibootje en is niet meer teruggekomen. Enkele bemanningsleden zijn dan ’s avonds gaan zoeken, het bootje lag op het strand, maar geen spoor van je broer. Ik dacht dat je al verwittigd zou zijn door de rederij. Zij hebben toch jouw gegevens als familielid?”

“Ja, maar ik heb nog niets vernomen. Ik veronderstel dat ze eerst zekerheid willen. Is hij vermist, of is hij bewust weggebleven?”

“Heb je nog iets gehoord van hem de laatste tijd?”

“Nee ook niet, meestal hoor ik iets van hem als er iets geregeld moet worden met betrekking tot het landhuis.”

“Inderdaad. Maria wat ga je doen als er iets met je broer gebeurd is?”

“Ja Alex, dat weet ik nog niet, laat ons niet op de zaken vooruit lopen. Maak je geen zorgen, ik kan heel goed voor mezelf zorgen en met de bedienden hou ik hier alles op orde. Dat kun je zelf ook vaststellen.”

“Maria, je hoeft niet alles alleen te doen, mijn aanzoek telt nog steeds. Trouw met mij, dan zijn al je zorgen voorbij en heb je bedienden om je te bedienen, meer dan nu. Jouw tuin wordt dan onderhouden zodat jij ervan kan genieten.”

“Alex, dat is heel lief van je, maar ik kan dat niet aanvaarden. Meer kan ik daarover niet zeggen, het spijt me.”

“Ok, ik zal het niet meer vragen; indien je van gedachten verandert terwijl ik nog vrij ben, dan weet je me te vinden.”

“Wacht niet op mij Alex, vindt een vrouw die je kinderen kan geven en wees gelukkig.”

Alex maakte een lichte buiging en gaf een kus op de hand van Maria. Hij nam afscheid en vertrok weer.

Maria keek hem na en een traan rolde over haar wang. Alex, haar jeugdvriend, ze hadden een mooie tijd gehad samen en beloofden elkaar dat ze voor altijd bij elkaar zouden blijven.

HOOFDSTUK 2

De bediende kwam weer binnen en vroeg of hij mocht afruimen.

“Ja, doe maar, ik ga de rozen verder verzorgen.” Ze stond op en ging naar buiten. De zon gaf een aangename warmte op haar gezicht, ze zette haar zonnehoed op en begon de uitgebloeide rozen van de struiken te halen. Er stonden rozen met rode en witte bloemen, een prachtige perkjes met paadjes van witte kiezel errond. Maria genoot van haar tuin die ze grotendeels zelf onderhield. Haar mama had haar alles geleerd over de bloemen en planten die er stonden. Ze zuchtte, ‘oh mama, was jij hier nog maar. Wat zou er met mijn broer zijn. Hij was steeds een buitenbeentje en werd aangetrokken door alles wat avontuurlijk was.’ Maria ging op een bankje zitten en staarde naar haar bloementuint. Ze was zo diep in gedachten verzonken dat ze niet merkte dat er iemand naderde.

“Maria”

Ze schrok en keek om, “Oh, ik had je niet horen aankomen, is er iets?” Het was de hoofdbediende die alles regelde wat gedaan moest worden binnenshuis. Een oudere dame die al bijna haar hele leven in het landhuis diende.

“Gustaaf zei me dat Alex hier was.”

“Ja, hij was hier, hij kwam me zeggen dat mijn broer spoorloos is.”

“Oh, dat is geen goed nieuws. Is er iets waarmee ik je kan helpen?”

“Ik weet niet Sofia, zouden ze nog steeds aan het zoeken zijn, of moet ik van hieruit iemand inschakelen om hem te gaan zoeken?”

“Misschien eens contact opnemen met de rederij? Die zullen wel op de hoogte zijn, vermoed ik.”

“Ja, zal ik morgenochtend meteen doen. Dankjewel Sofia, op jou kan ik toch steeds rekenen.”

Sofia ging weer naar binnen. Zij en haar man Gustaaf waren de enigen die nog op het landhuis werkten en ook woonden. Maria had de andere mensen moeten ontslaan nadat haar broer besloot om eropuit te trekken en een eigen leven op te bouwen. Ze waren de enige erfgenamen van het landhuis; maar er zou bij de notaris nog een document zijn, waarin een belangrijke boodschap van hun ouders stond. De voorwaarde om het document te ontvangen was, dat zowel Maria als Lucas op het landhuis zouden wonen en reeds minstens een jaar.

Hun ouders hadden alles voor hen geregeld en zouden erop toezien dat ze het landhuis op een goede manier zouden besturen, zodat ze er beiden met hun gezin konden van leven.

Jammer genoeg zijn hun ouders vroeg gestorven, beiden kwamen om het leven door auto-ongeval.